

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Novosada a soudců Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Pavla Slavička ve věci

žalobce: **MUDr. Mgr. Ivan L.**, narozen xxx
bytem xxx
zastoupen advokátkou Mgr. Terezou Manhartovou
sídlem Purkyňova 74/2, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Český rozhlas**, IČO: 45245053
sídlem Vinohradská 1409/12, 120 00 Praha 2
zastoupen advokátem JUDr. Gabrielem Achourem
sídlem Panská 890/7, 110 00 Praha 1

o ochranu osobnosti,

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 21. listopadu 2018, č. j. 28 C 7/2018-130, a proti doplňujícímu rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 24. dubna 2019, č. j. 28 C 7/2018-195,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně ve spojení s doplňujícím rozsudkem soudu prvního stupně **se potvrzuje.**
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 8 228 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalovaného JUDr. Gabriela Achoura, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá ochrany své osobnosti. Do ní měl neoprávněně zasáhnout žalovaný tím, že zveřejnil na svých webových stránkách www.irozhlas.cz článek xxxxx (dále jen „Článek“). Součástí Článku je audio příspěvek, v němž autor Janek Kroupa uvádí shodné skutečnosti, jako jsou v textu Článku, a který byl zároveň vysílán na stanici Radiožurnál provozované žalovaným. Žalovaný v Článku bezdůvodně spojuje tajně pořizené nahrávky pana Andreje Babiše zveřejňované na twitterovém účtu uživatele „Xxx“ (dále jen „Twitterový účet“)

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Abrahámová.

s žalobcem. V Článku je mimo jiné uvedeno, že *reportér Janek Kroupa odhalil člověka, který disponuje dalšími nezveřejněnými nahrávkami Andreje Babiše. Tento člověk má pak blízkou k xxx, Ivanu L.. Při pátrání pak získal Radiožurnál mezi policisty zdroj – jehož identitu redakce zná, ale bude ji chránit, a podařilo se získat další, dosud nezveřejněné nahrávky Andreje Babiše, kdy pro teď je důležité, kde přesně se nahrávky nacházely. Radiožurnál je získal v Olomouci, v jedné z kanceláří v domě, který patřil Ivanu K.. Pro připomenutí, jde o blízkého přítele bývalého ministra vnitra Ivana L.. Mimochodem i zdroj Radiožurnálu je celé skupině velmi blízký. Důležitá otázka samozřejmě je, proč lidé okolo Ivana L. a shromažďují kompromitující materiály na Andreje Babiše.* Žalovaný se Článkem snaží vzbudit dojem, že za twitterovým účtem a tajně pořízenými nahrávkami stojí žalobce. Žalobce však do celé záležitosti není nijak zapojen a neexistuje důvod, proč jej s nahrávkami a twitterovým účtem spojovat. Článek dělá z žalobce aktéra ve středu jakéhosi okruhu lidí, kteří mají shromažďovat, zpracovávat a užívat kompromitující materiály, a obviňuje jej ze zapojení do tohoto jednání, které je na hraně či za hranou zákona. Žalobce již není osobou aktivně veřejně politicky činnou. Vykonává profesi advokáta a je zřejmé, že neetické jednání, s kterým ho Článek spojuje a které dokonce může být i nezákonné, není slučitelné s výkonem advokacie a má dopad na jeho vážnost v očích klientů, spolupracovníků, ale samozřejmě i širší veřejnosti obecně. Z těchto důvodů žalobce požadoval, aby soud prvního stupně uložil žalovanému povinnost odstranit Článek z webových stránek a zveřejnit omluvu specifikovanou níže v bodu 3 jednak na stanici Radiožurnál, jednak na webových stránkách.

2. Žalovaný s žalobou nesouhlasí, nárok žalobce neuznává a navrhuje zamítnutí žaloby. Článek nijak nezasahuje do osobnostních práv žalobce, ale pouze popisuje skutkové okolnosti zjištěné při pátrání po identitě osob stojících za Twitterovým účtem a při získání zdroje, který žalovanému poskytl doposud nezveřejněné nahrávky. Ty se nacházely v kanceláři domu vlastněného Ivanem K., kterého média vždy prezentovala jako blízkého přítele žalobce. Spojení mezi Ivanem K. a žalobcem je v Článku uvedeno z důvodu srozumitelnosti pro veřejnost a zařazení pana K. do dosavadního společenského dění. Skutková tvrzení týkající se žalobce jsou pravdivá. V Článku se neuvádí, že by žalobce byl přímo či nepřímo zapojen do nezákonného nahrávání Andreje Babiše, ani že by se na této činnosti podílel. Žalovaný dal žalobci prostor k vyjádření, ten svoji účast na pořizování nahrávek odmítl a jeho citace je v Článku uvedena celá. Žalobce je osobou veřejně činnou, mediální zájem o svoji osobu musí strpět. Žalobce nspecifikoval, do jakého jeho osobnostního práva bylo zasázeno, ani neprokázal míru tvrzeného zásahu.
3. Soud prvního stupně rozsudkem označeným v záhlaví zamítl žalobu v rozsahu požadavku, aby žalovaný byl povinen uveřejnit na stanici Radiožurnál v rámci jednoho dne (24 hodin po sobě jdoucích) každé dvě hodiny omluvu v tomto znění: *„Český rozhlas se omlouvá panu Ivanu L., že v reportáži, kterou vysílal dne 30. 6. 2017, spojil pana Ivana L. s nahrávkami konfrontujícími Andreje Babiše. Není nám známo, že by pan Ivan L. měl jakýkoliv podíl na takovém jednání.“* (výrok I.), a v rozsahu požadavku, aby žalovaný byl povinen uveřejnit po dobu dvou dnů (48 hodin po sobě jdoucích) omluvu ve výše uvedeném znění na domovské stránce (tzv. home page) na adrese <http://www.irozhlas.cz> (výrok II.), a uložil žalobci povinnost zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení (výrok III.). Doplňujícím rozsudkem označeným v záhlaví soud prvního stupně zamítl žalobu v rozsahu požadavku, aby žalovaný byl povinen odstranit Článek ze svých webových stránek (výrok I. doplňujícího rozsudku), a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení v souvislosti s vydáním doplňujícího rozsudku (výrok II. doplňujícího rozsudku).
4. Takto rozhodl soud prvního stupně na základě skutkových zjištění a právní argumentace, které jsou uvedeny v písemném odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně a doplňujícího rozsudku a které není třeba v zájmu stručnosti opakovat.
5. Rozsudek soudu prvního stupně i doplňující rozsudek napadl žalobce včasným a přípustným odvoláním.

6. Žalobce s napadenými rozsudky nesouhlasí a navrhuje, aby je odvolací soud změnil, žalobě vyhověl v celém rozsahu a přiznal mu náhradu nákladů řízení. Soud prvního stupně nesprávně interpretoval obsah Článku. Dle žalobce z něj jasně vyplývá spojení žalobce s nahrávkami Andreje Babiše a závěr, že žalobce stojí za Twitterovým účtem. To ostatně vyplývá i ze samotného nadpisu Článku, jakož i např. z části textu Článku, v níž je uvedeno: „*Radiožurnál pátrá po Xxx. Stopy zavedly reportéry k xxx Ivanu L.*“. Dojem pak umocňuje i fotografie žalobce, která společně s fotografií Andreje Babiše zaujímá ústřední část článku. Závěr soudu prvního stupně, že Článek dává žalobce do souvislosti pouze s panem K. a nikoliv s nahrávkami, je proto nesprávný. Žalovaný v řízení neprokázal žádná ze skutkových tvrzení obsažených v článku. Nepřípadný je i závěr soudu prvního stupně, že žalobci Článek nemohl způsobit žádnou újmu proto, že žalobce uvedl Xxx.. Žalobce uvedl pouze to, že se baví tím, co je na Twitterovém účtu zveřejněno. Újma však žalobci nevznikla tím, co bylo zveřejněno, ale tím, že žalovaný tvrdí, že za zveřejněním stojí právě žalobce. První část výroku („Xxx“) uvedl žalobce v nadsázce a jedná se o pouhé uvození věty následující poté. Soud prvního stupně uzavřel, že žalobce je veřejně činnou osobou s ohledem na jeho aktivity – výkon advokacie, působení na vysoké škole a vydání knihy. Skutečnosti uvedené v článku se ovšem těchto činností nijak netýkají, a proto na ně nelze aplikovat judikatorní závěry o povinnosti osob veřejně činných snést větší míru kritiky týkající se jejich veřejné činnosti. Navíc se v projednávané věci nejedná o hodnotící soud ale o skutkové tvrzení, jehož pravdivost musí být prokázána. Nesprávný je i závěr soudu prvního stupně, že nedošlo k zásahu do osobnosti žalobce, neboť soud neprovedl žalobcem navržené důkazy, tudíž mu neumožnil zásah prokázat. Soud prvního stupně zároveň vůbec nezohlednil skutečnost, že žalovaný je veřejnoprávním médiem, na jehož činnost a objektivitu je třeba klást vyšší nároky. Shodnou argumentaci uvedl žalobce i ve svém odvolání proti doplňujícímu rozsudku, kterým soud prvního stupně zamítl žalobu co do odstraňovacího nároku.
7. Žalovaný se ztotožnil s napadeným rozsudkem a navrhl, aby ho odvolací soud potvrdil a přiznal žalovanému náhradu nákladů odvolacího řízení. Zopakoval svoji argumentaci z řízení před soudem prvního stupně a zdůraznil, že Článkem nebylo zasaženo do osobnostních práv žalobce a skutková tvrzení v něm obsažená jsou pravdivá, a to s použitím přípustného zjednodušení. Žalobce je osobou veřejně činnou, proto musí snést větší míru zájmu médií o svou osobu, jakož i vyšší míru zjednodušení. Článek neobsahuje hodnotící tvrzení a nejde ani o kritiku žalobce; žalovaný v Článku informuje veřejnost o skutečnostech, které jeho reportér zjistil. Skutkovým tvrzením ve vztahu k žalobci je pouze jeho přátelství s Ivanem K.. Tato skutečnost je pravdivá a prokázána. Žalovaný zdůraznil, že z Článku nevyplývá spojení žalobce s nahrávkami a interpretace žalobce neodpovídá obsahu Článku. I v samotném nadpisu Článku je uvedeno, že žalobce spojení s Twitterovým účtem a nahrávkami odmítá („xxx“). Navíc je i v Článku opakovaně zdůrazněno, že žalobce spojení odmítá. Jeho citace jsou uvedeny v úplném rozsahu, tak jak je žalovanému žalobce poskytl. Žalovaný zároveň poukázal na to, že sám žalobce v bezprostřední reakci na položené otázky vyjádřil přání, aby za Twitterovým účtem stál, resp. byl s ním a tajnými nahrávkami nějak spojen. Žalobce zároveň neprokázal (a ani dostatečně konkrétně netvrdil) rozsah a intenzitu způsobené újmy.
8. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání rozsudek soudu prvního stupně ve znění doplňujícího rozsudku, a to včetně řízení, které jejich vydání předcházelo (§ 212, § 212a a § 214 odst. 1 o. s. ř.), a neshledal odvolání důvodným.
9. Odvolací soud považuje v projednávané věci za zásadní nejprve zkoumat, zda informace obsažené v Článku vůbec zasáhly do osobnostních práv žalobce, respektive byly objektivně způsobitelné žalobcova osobnostní práva narušit či jen ohrozit. Této otázce se soud prvního stupně věnoval a odvolací soud se ztotožňuje s jeho posouzením.
10. Jak uvedl Nejvyšší soud již ve svém rozsudku ze dne 7. října 2009, sp. zn. 30 Cdo 4431/2007, publ. pod č. 98/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek: „*vlastní zásah je nutno hodnotit vždy objektivně s přihlédnutím ke konkrétní situaci, za které k neoprávněnému zásahu došlo (tzv. konkrétní uplatnění*

objektivního kritéria), jakož i k osobě postižené fyzické osoby (tzv. diferencované uplatnění objektivního kritéria). Uplatnění konkrétního a diferencovaného objektivního hodnocení znamená, že o snížení důstojnosti postižené fyzické osoby či její vážnosti ve společnosti ve značné míře půjde pouze tam, kde za konkrétní situace, za které k neoprávněnému zásahu do osobnosti fyzické osoby došlo, jakož i s přihlédnutím k dotčené fyzické osobě, lze spolehlivě dovodit, že by nastala nemajetková újma vzhledem k intenzitě a trvání nepříznivého následku spočívajícího ve snížení její důstojnosti či vážnosti ve společnosti pocítovala jako závažnou zpravidla každá fyzická osoba nacházející se na místě a v postavení postižené fyzické osoby⁴. Zmíněné závěry byly sice přijaty v konkrétní věci při řešení otázky, zda je na místě poskytnout peněžité zadostiučinění, avšak obecně se uplatní také již při řešení otázky, zda vůbec nějaké konkrétní jednání je objektivně způsobilé vyvolat újmu na osobnostních právech či tato ohrozit. Z uvedeného pak mimo jiné plyne, že zásah do osobnostních práv je nutno posuzovat také optikou konkrétní dotčené fyzické osoby, tj. v našem případě žalobce. Odvolací soud shodně se soudem prvního stupně považuje žalobce za osobu veřejného zájmu. To plyne jednak ze skutečnosti, že žalobce v nikoli vzdálené minulosti působil ve vrcholné politice jako ministr vnitra, jednak i ze současných aktivit žalobce (výkon advokacie, působení v obecně prospěšných projektech i publikace knihy). Jako osoba veřejného zájmu musí žalobce strpět větší míru mediálního zájmu. Zároveň platí, že žalobce má snadnější přístup do médií, a je pro něj tedy snazší na informace o své osobě reagovat a v případě zásahu do své osobnosti si zjednat nápravu (srov. náleží Ústavního soudu z 15. března 2005, sp. zn. I. ÚS 367/03).

11. Žalobce dostal v Článku prostor vyjádřit se k případnému spojení s Twitterovým účtem. Z reakce žalobce citované v Článku vyplývá, že žalobce spojení s Twitterovým účtem sice odmítl, avšak nad to dokonce pro veřejnost uvedl, že by si přál, aby Twitterový účet provozoval, a že jeho obsahem hezky baví. Z toho jednoznačně vyplývá, že ačkoliv žalobce spojení s Twitterovým účtem odmítá, necítí spojení s ním úkorně, ale naopak jako něco kýženého, něco pozitivního, oč by stál, resp. by si to dokonce přál. I když se možná jednalo o reakci v nadsázce (jak žalobce nyní namítá), je nepochybné, že žalobce spojení s Twitterovým účtem jako negativní zjevně nevnímal, neboť pokud by to proň bylo jakkoli negativní a porušující či ohrožující jeho osobnostní práva, pak by se veřejně jistě nevyjádřil takto pochvalně, jak shora uvedeno. Tedy zde došlo k situaci, že sice obecně pro leckoho (v postavení obdobném postavení žalobce) by objektivně spojení s Twitterovým účtem dehonestující být mohlo, avšak konkrétně pro žalobce toto spojení dehonestující není. Článek nebyl způsobilý zasáhnout do osobnostních práv žalobce, neboť žalobce subjektivně tento relevantní obsah Článku jako negativní nevnímal. Následná interpretace žalobce, který v odvolání vyložil výše uvedenou citaci tak, že část „Xxx“ pouze uvozuje větu následující, nelze přijmout. První věta totiž nepochybně nemíří na obsah Twitterového účtu, ale na možnost, že by žalobce byl Xxx (tedy osoba nebo jedna z osob stojících za Twitterovým účtem).
12. Nad rámec výše uvedeného pak odvolací soud dodává, že i kdyby snad se mohlo v zanedbatelné míře o jednání způsobilé dotknout se žalobcových osobnostních práv jednat (byť odvolací soud toho názoru není, jak shora vysvětlil), pak nelze přehlédnout, že přímo v Článku se dostalo žalobci prostoru a byl v něm zveřejněn žalobcův komentář, ve kterém spojení s Twitterovým účtem výslovně odmítl, což ostatně vyplývá jak z nadpisu, tak obsahu Článku. Jakýkoliv teoretický negativní zásah způsobený možnými spekulacemi o spojení mezi žalobcem a Twitterovým účtem tak byl zhojen výslovným vyjádřením žalobce, které žalovaný v Článku uvedl.
13. Ve světle uvedeného odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný postupem podle § 219 o. s. ř.
14. O nákladech odvolacího řízení odvolací soud rozhodl postupem podle § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř., když v odvolacím řízení úspěšnému žalovanému náleží plná náhrada účelně vynaložených nákladů řízení. Ty sestávají z odměny za zastupování advokátem v rozsahu dvou úkonů právní služby (vyjádření k odvolání a účast na jednání před odvolacím soudem 3. října

2019) v sazbě 3 100 Kč/úkon podle § 9 odst. 4 písm. a) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, dvou paušálních náhrad po 300 Kč dle § 13 odst. 4 cit. vyhlášky, a náhrady DPH dle § 137 odst. 3 písm. a) o. s. ř. v sazbě 21 % z částky 6 800 Kč (2x3100+2x300), tj. 1 428 Kč. Celkem tedy náleží žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení částka ve výši 8 228 Kč.

15. Lhůta k plnění je stanovena podle § 160 odst. 1 v části věty před středníkem o. s. ř., místo plnění pak podle § 149 odst. 1 o. s. ř. (pro odvolací řízení vždy ve spojení s § 211 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je** v rozsahu výroku o věci samé dovolání přípustné k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně do dvou měsíců od jeho doručení, jestliže dovoláním napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Proti výroku o nákladech řízení dovolání přípustné **není**.

Praha 3. října 2019

JUDr. Tomáš Novosad v. r.
předseda senátu